

VYTVORIL
LUKE PEARSON

NAPÍŠAL
STEPHEN DAVIES

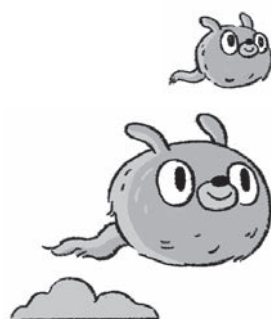
HILDA

A VTÁČIA SLÁVNOSŤ

ANIMOVANÝ SERIÁL NA NETFLIXE

N

Originally published in the English language
in 2019 *Hilda and the Great Parade*

© Flying Eye Books Ltd, 27 Westgate Street E83RL, London

Translation © Michaela Hajduková 2025

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat'
ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými,
alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok,
respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému
a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7066-9

www.slovart.sk

pobox@slovart.sk

Podľa komiksov Luka Pearsona *Hilda*

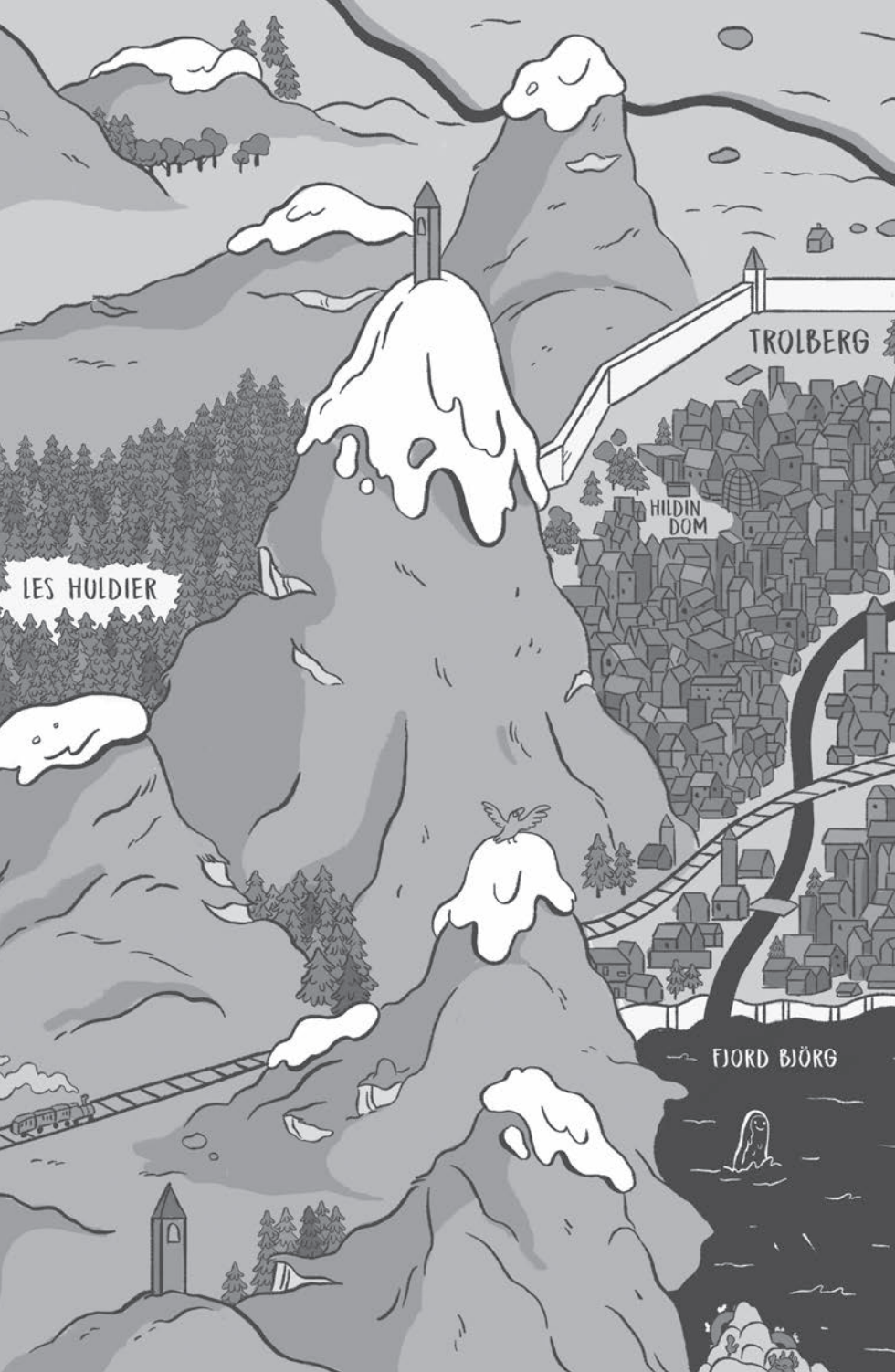
HILDA A VTÁČIA SLÁVNOSŤ

Autor: Stephen Davies

Ilustrovala: Seaerra Miller

slovar

LES HULDIER

TROLBERG

HILDIN
DOM

FJORD BJÖRG

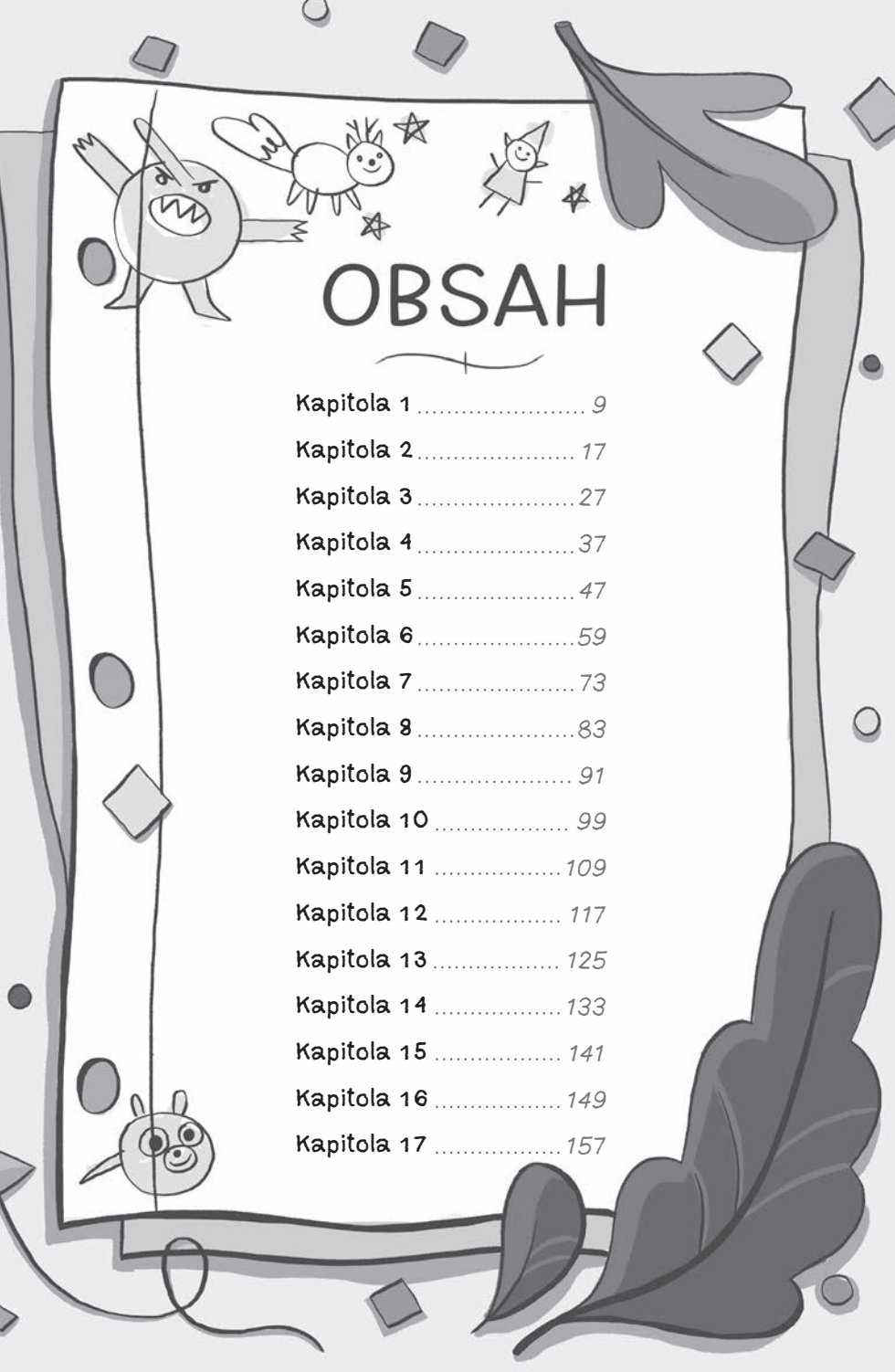
SKOLA

Úžasný Trolberg

Autorka
HILDA

VTÁČIA
SLÁVNOSŤ

OBSAH

Kapitola 1	9
Kapitola 2	17
Kapitola 3	27
Kapitola 4	37
Kapitola 5	47
Kapitola 6	59
Kapitola 7	73
Kapitola 8	83
Kapitola 9	91
Kapitola 10	99
Kapitola 11	109
Kapitola 12	117
Kapitola 13	125
Kapitola 14	133
Kapitola 15	141
Kapitola 16	149
Kapitola 17	157

1

Zatikali hodiny. Zabzučala mucha. Ozval sa škripot kriedy na suchej tabuli. Malé modrovlasé dievča sedelo v školskej triede schúlené na drevenej lavici, tvár v dlaniach, pohľad upieralo von oknom na mrakodrapy v centre mesta.

„Hilda!“ okríkla ju učiteľka Hrôzová. „ČO je tam vonku také ZAUJÍMAVÉ?“

Hilda zažmurkala a zdvihla pohľad k učiteľke. Pozorne si prezerala jej hranatú sánku, prísne oči a husté strapaté šedivé vlasy. Učiteľka vyzerala, akoby sa dívala na svet z mračna.

„Zaujímavé? Nič, pani učiteľka,“ odvetila Hilda.

Nie je to azda tak? pomyslela si. Vonku nič a tu vnútri už vonkoncom nie. V celom Trolbergu nie je vôbec nič, čo by bolo zaujímavé.

Nie ako v mojom starom domove v divočine, kde sa dalo liezť na kopce, skúmať jaskyne a kamarátiť sa s rôznymi čarovnými bytosťami...

„Čo som HOVORILA, Hilda?“ skúšala ju učiteľka. Mala neprijemný zvyk náhle zvýšiť a potom hneď stíšiť hlas.

„Hovorili ste, že...“ Hilda prižmúrila oči a pozrela vedľa do zošita svojej spolužiačky Fridy. Tá bola najlepšia žiačka v triede aj vďaka tomu, že si do zošita zapisovala doslova všetko, čo učiteľka povedala. „Hovorili ste, že o tri dni sa uskutoční Vtáčia slávnosť. Je to najväčší trolberský sviatok v roku a našu triedu vybrali, aby vyzdobila alergické kozy na slávnosť.“

Celá trieda sa začala chichotať. Hilda sa lepšie zapozerala na Fridino písmo.

„Vlastne alegorické vozy!“ vykrikla, ale neskoro.

„Nie alergické kozy, ale alegorické vozy! Také, čo sa používajú na karnevaloch. Ved' predsa kto by zdobil kozy. To by bolo hlúpe. Ani nedokážu obstáť na mieste.“

Triedou sa rozľahol hlasný smiech. Nebol to láskavý smiech, ale krutý, výsmešný, aký za posledné dva týždne počula v triede už mnohokrát. Očervenela, sklonila hlavu a modré vlasy jej padli do tváre.

„TICHO!“ zahriakla učiteľka deti ľadovým hlasom. „Hilda má pravdu, budeme zdobiť ALEGORICKÝ VOZ. A okrem toho pripravíme aj výstavku pre rodičov. Budete pracovať v skupinkách po troch a zbierať FASCINUJÚCE predmety na tému...“ Otočila sa a na tabuľu napísala „ÚŽASNÝ TROLBERG“.

Hilda si odfrkla. Neurobila to naschvál. Ten zvuk jej vyletel z nosa úplne svojvoľne, keď počula učiteľku vysloviť spojenie „úžasný Trolberg“. Ak existovali nejaké dve slová, ktoré sa k sebe vôbec nehodili, boli to určite tieto.

Učiteľka Hrôzová sa okamžite otočila na opätku.

„Vošiel nám azda do triedy TROL alebo ten ODPORNÝ zvuk vydal niekto z VÁS?“

„Prepáčte, pani učiteľka,“ zdvihla Hilda ruku, „už sa to nebude opakovať.“

„Máš pravdu, Hilda, nebude,“ potvrdila učiteľka. „Pretože až DO KONCA VYUČOVANIA budeš stáť vonku NA CHODBE.“

Hilda stála na chodbe a fučala od zlosti.

Rozmýšľala, prečo ju učiteľka nemá rada. Lebo sa priveľa pýta alebo preto, že je len málokedy spokojná s učiteľkinými odpoveďami?

Hilda až poskočila, keď zrazu zazvonilo. Aj to jej na Trolbergu prekážalo – kamkoľvek človek šiel, všade niečo zvonilo, cinkalo, drnčalo alebo trilkovalo.

Dvere sa rozleteli a z triedy vybehli Trevor a jeho kamoši. Trevor všetkých v triede šikanoval a zdalo sa, že Hildu vôbec nemá v oblúbe.

„Pozrime sa, koho to tu máme!“ zaškeril sa.
„Alergickú kozu. Hej, ty koza, povedz nám ešte raz, prečo si sa presťahovala do Trolbergu?“

„Lebo náš dom v divočine rozšliapal obor,“ nesmelo odvetila Hilda.

„Že rozšliapal obor!“ posmešne zopakoval Trevor. „Toto ma baví počúvať donekonečna. Uvidíme sa neskôr, koza!“ Dal Hilde frčku do nosa a rozbehol sa po chodbe.

Potom vyšli z triedy aj David a Frida. Hilda si Davida všimla už predtým, no takmer vôbec sa s ním nerozprávala. Len ho občas upozornila, že má na hlave chrobáka, a zvyčajne ho tam aj mal.

„Máš na hlave chrobáka,“ ozvala sa.

„Vďaka.“ David si siahol na hlavu a striasol si ho.

Frida sa pozrela Hilde do očí a opýtala sa:

„Prečo si povedala alergické kozy namiesto alegorické vozy?“

Hilda pokrčila plecami.

„Píšeš príliš ozdobne, namiesto v som videla k.“

„Moje písmo je úplne v poriadku. Je úhladné tak akurát. Výška, sklon, všetko, ako má byť. Vezmi si tašku a pod' s nami.“

„Čože? A kam?“

„Do Zvonice v Gorilích záhradách,“ vysvetlila Frida a podala jej ďalekohľad. „Chceme sa dostať čo najvyššie a zmapovať okolie. Hľadáme zaujímavé rastliny, potrebujeme ich odrezky.“

„A načo nám budú odrezky?“

„Na výstavku Úžasný Trolberg, to je predsa jasné. Pani učiteľka nás rozdelila do trojíc a ty si so mnou a s Davidom. Už sme sa o tom rozprávali a rozhodli sme sa, že urobíme výstavku s názvom *Trolberské rastliny*.“

„Vlastne sa tak rozhodla Frida,“ dodal David, „ja som sa ani nedostal k slovu.“

„Netáraj!“ fľochla Frida. „Celý čas si prikyvoval. Hilda, pohni zadkom a ber si tašku. Musíme sa dostať na vežu ešte pred západom slnka, inak neuvidíme žiadnu rastlinu.“

2

Hilda rýchlo stúpala po točitom schodisku na vrchol veže, schody brala po dvoch. Padacími dverami vyšla na najvrchnejšiu časť a prekvapil ju taký nádherný výhľad, až užasnuto vydýchla. Na východe sa týčil vrch Halldór, na západe zas Hár. Stovky striech sa ligotali v popoludňajšom slnku, medzi zasneženými vrcholkami hôr sa tiahli až k fjordu Björg.

O pár minút sa za Hildou dopachtili aj Frida s Davidom. Vzdychali, fučali a navzájom sa podopierali.